

nogle flere parametre, og i de parametre hører også meget simpelt selvfinansiering og medlemsantal.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Det er kun, fordi jeg nu er blevet forvirret. Jeg synes, Venstres ordfører sagde, at hvis staten endelig ville give nogle penge ud, så måtte staten gøre det. Det synes jeg ikke plejer at være Venstres politik. Jeg troede da, at Venstre godt kunne lide at udlicite og den slags.

Er det i virkeligheden ikke løjtdene ligeegyldigt for statens vedkommende, om en forening har mange medlemmer eller ej, hvis det, den gør, er kvalitativt og effektivitetsmæssigt godt? Hvis der er nogle mennesker, der er inde et eller andet sted og gør et stykke arbejde, er det så ikke godt, at staten bruger dem, i stedet for at der skal opbygges et statsligt system og man skal bruge ambassader og udviklingskontorer, og hvad ved jeg? Jeg kan ikke helt forstå det. Det må da være udførelsen af arbejdet, det må da være kvaliteten af arbejdet, der er det afgørende, og ikke, om der er syv til generalforsamling eller 4.000.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Jamen så har vi jo et andet udgangspunkt, for så er udgangspunktet jo, at ngo'erne blot er ministerens og regeringens forlængede arm, at ministeren altså udpeger dem og siger: Jeg vil give til den ngo-organisation og den ngo-organisation, hvis projekterne er rigtige nok.

Mit udgangspunkt er selvfølgelig, at det skal være høj kvalitet, men mit udgangspunkt er faktisk også, at hvis man skal kalde sig ngo og man lige tænker på, hvad det står for, så går det altså ud på, at man har en uafhængighed af staten, af regeringen, men en afhængighed af den folkelige opbakning. Og den folkelige opbakning kan vel kun gives til kende ved, at man går ind som medlem og støtter sagen, og når man støtter sagen, så støtter man den også økonomisk, og her kigger man så også på selvfinansiering. Det synes jeg er vigtige elementer.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg tror, de fleste partier er glade for, at den parameter ikke gælder i Folketinget. Der er i hvert

fald nogle medlemstal, der er faldet rundt omkring i de sidste 30 år, og det ville da i hvert fald give noget manglende repræsentation i Folketinget, hvis det var sådan.

Men jeg vil bare sige, at jeg jo stadig væk taler om selvstændige organisationer. Men er det ikke ligeegyldigt, hvor mange medlemmer den har, hvis en organisation har en traditionel eller en videnmæssig baggrund for at arbejde et eller andet sted i verden og Folketinget og regeringen så beslutter, at arbejdet det sted faktisk foregår i et område, som Danmark gerne vil støtte.

Er det så ikke rimeligt, ligeegyldigt hvor mange medlemmer den organisation har, at man siger: Her har vi en organisation, der kender det, her har vi en entreprenør, her har vi nogle, der ved noget om disse projekter, eller som selv har skabt nogle projekter, og som vi så kan udnytte i vores bistandsarbejde. Jeg forstår ikke, at det skulle give en speciel afhængighed af staten. Men det er sund fornuft at bruge nogle mennesker, der kan noget, ligeegyldigt hvor mange medlemmer de har. Jeg forstår ikke, at det er så svært, selv i en liberal verden.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Jamen Venstre har jo aldrig støttet partistøtten. Vi har jo altid taget udgangspunkt i, at vi vil have folkelig opbakning. Vi har ikke noget imod at køre på baggrund af medlemstal og på baggrund af egenfinansiering. Det er klart, at der ville være nogle andre partier, som ikke rigtig kunne klare det. Så kan man spørge, om det er demokratisk eller ej, at man bliver statsfinansieret, og man kan spørge, om det er rigtigt, at fordi man ikke kan få folkelig opbakning i et demokratisk land, så bliver man altså nødt til at have et sugerør ned i statskassen i stedet for. Det synes jeg egentlig er sørgeligt.

Det, jeg egentlig gerne ville have, var, at hver enkelt borger i Danmark fik en valgfrihed – en valgfrihed til at sige: Jeg engagerer mig i denne her sag, den vil jeg støtte, den vil jeg gøre en indsats for, jeg vil være medlem, lad os samle os, lad os organisere os – og ikke det omvendte, hvor man siger: Vi kan desværre ikke få nogen folkelig opbakning, og derfor får gode som dårlige ideer penge fra staten. Det synes jeg er en syg udvikling, og det er faktisk det, jeg forsøger at sige.